

РЕШЕНИЕ

№ 2044

гр. София, 25.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Калин Куманов

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **790** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 1548 от 31.12.2021 г., постановено по НАХД № 8851/2021 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 21-4332-007696/13.04.2021 г., издадено от Началник група при отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на И. И. Д. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], за извършено нарушение по чл.119 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. на основание чл.183, ал.5, т.2 ЗДвП.

Недоволен от така постановеното решение е останало санкционираното лице, което с касационна жалба, подадена в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1 от ЗАНН, обжалва същото. Наведеното в жалбата касационно основание е нарушение на закона - чл.348, ал.1, т.1 НПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът се оплаква, че неправилно районният съд е приел извършено нарушение по ЗДвП. Изтъква допуснати процесуални нарушения в административнонаказателното производство. Отправеното до касационния съд искане е да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да отмени обжалваното НП. В с.з. касаторът се явява лично и поддържа касационната жалба.

Ответникът по касация – Началник група при отдел "ПП" в СДВР - не е взел становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира касационната жалба за основателна.

Административен съд-София град, като провери правилността и обосноваването на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери касационната жалба за процесуално допустима а по същество за неоснователна поради следните съображения:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с жалба против НП № 21-4332-007696/13.04.2021 г. на Началник група при ОПП в СДВР. Същото е издадено въз основа на АУАН № АУАН сер.АА, № 691601/28.03.2021 г., съставен от мл.автоконтрольор при наказващия орган. Обективизираните в акта констатации свеждат до това, че на 28.03.2021 г. около 14,41 ч в [населено място], на ул.,„Д-р Й. Й.”, с посока на движение от [улица]към [улица], управлявайки лек автомобил Мазда с рег. [рег.номер на МПС] , на пешеходната пътека с [улица], обозначена с пътен знак Д17 и пътна маркировка 8.1, И. И. Д. не е пропуснал преминаващ пешеходец. Актосъставителят е квалифицирал нарушението по чл.119, ал.1 ЗДвП. АУАН е връчен на нарушителя на датата на съставянето му - 28.03.2021 г. Извън срока по чл.44 ЗАНН, на 13.04.2021 г. е депозирано възражение по така съставения акт. В него И. И. Д. е обяснил поради каква причина не е пропуснал преминаващия пешеходец, като е поискал по преписката да се приложи видеоматериал от системата за видеонаблюдение на полицейския автомобил.

При тази фактическа обстановка, която е възприета в издаденото НП, наказващият орган е наложил оспореното административно наказание на основание чл.53 ЗАНН и чл.183, ал.5, т.2 ЗДвП.

За да потвърди обжалваното пред него постановление, Софийският районен съд е приел, че административнонаказателното производство е протекло без допуснати съществени процесуални нарушения, а извършеното от административнонаказаното лице нарушение е доказано по безспорен начин.

Така постановеното решение е правилно.

В. е правният извод на районния съд за липса на съществени процесуални нарушения в производството по налагане на санкцията. АУАН е съставен от материално и териториално компетентен орган. Актосъставителят е бил очевидец на административното нарушение, а актът е съставен при констатирането му, след спиране на лекия автомобил. Липсва неяснота около описанието на нарушението, същото е локализирано по време и място, описан е управляваният от касационния жалбоподател автомобил и обозначението на пешеходната пътека.

От събраните от районния съд доказателства, подробно обсъдени в мотивите на първоинстанционното решение, се налага безспорният извод, че касаторът е извършил описаното в АУАН и НП административно нарушение по чл.119, ал.1 ЗДвП. В тази връзка законосъобразно и обосновано районният съд е приел, въз основа на събраните гласни и писмени доказателства по делото, че на 30.05.2014 г. на мястото, описано в НП –гр.С., на ул.,„Д-р Й. Й.”, с посока на движение от [улица]към [улица], при наличието на пешеходна пътека, обозначена с пътен знак и маркировка, касационният жалбоподател не е изпълнил задължението си да спре и пропусне преминаващ по

пътеката пешеходец. Следва да се има предвид, че за съставомерността на деянието по чл.119, ал.1 ЗДвП не се изисква поименно посочване на пешеходеца, който не е бил пропуснат от водача на автомобила.

Съдът е обсъдил събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, като е извел правилен извод за съставомерност на деянието и за доказано авторство от страна на наказаното лице. Преценката е всестранна и обективна и не води до различен резултат при касационната проверка.

Неоснователно е касационното оплакване за наличие в случая на крайна необходимост. Оплакването е било поддържано в производството пред първоинстанционния съд и правилно е прието за неоснователно, за което Съдът е изложил ясни аргументирани мотиви, че именно поради наличието на спряло МПС, ограничаващо видимостта му, Д. е имал задължение да се движи с повишено внимание и ниска скорост, за да има възможност да спре при необходимост. Към съжденията на СРС, които се споделят от касационната инстанция, следва да се добави, че както във възражението по АУАН, така и в двете подадени по съдебен ред жалби, се съдържа признание на нарушението. Това е така, защото касаторът твърди, че се е движил със съобразена скорост, но наред с това смята, че при рязко спиране ще възникне риск от сериозно ПТП поради удар отзад. Очевидно е, че водачът не се е движил със съобразена скорост, както настойчиво се опитва да внуши на двете съдебни инстанции. В случай че беше така, скоростта би му позволила да спре при всяко положение. В тази насока нормата на чл.20, ал.2 ЗДвП изрично задължава водача на ППС при избиране скоростта на движението да се съобразява с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие. Излизането на пешеходен за определеното за пресичане място (пешеходна пътека) без съмнение е предвидимо препятствие. Ниската скорост в случая е била от решаващо значение. Водачът е длъжен да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност за движението. Именно затова контролните органи са приели за неправилно решението на жалбоподателя да премине през пътеката, без да пропусна пешеходеца.

Несподелимо е оплакването на касационния жалбоподател за несъбиране на поискани от него доказателства. В хода на съдебното производство той е направил доказателствени искания в тази насока, които са били уважени от Съда. Това, че същите не са довели до желаното от касатора доказване, не е порок на съдопроизводството. Нерад с това следва да се съобразят относимите разпоредби на Инструкция № 8121з-749 от 20 октомври 2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение. Така в чл.10, ал.2 от инструкцията е предвидено, че за осъществяване на контрол върху дейността на служителите, изпълняващи дейности по контрол на пътното движение, се използва и автоматизирана информационна система "Видеозаснемане на пътния контрол" (АИСВПК) по ред, определен в утвърдени организационно-технологични правила за информационния фонд. На свой ред нормите на чл.62, ал.1, т. 1и т.4 от същата инструкция предписват проверка на водач и ППС да се извършва задължително при неработещ двигател най-малко от двама полицейски органи при следните тактически действия: проверяването ППС да бъде в обхвата на средствата за видеозаснемане, с които са оборудвани автомобилите за контрол, по начин, позволяващ да се извършва

наблюдение, аудиозапис и видеозаснемане на проверяваните лица и ППС, включително регистрационните им номера; проверяващият полицейски орган да се представя, като произнася длъжността, фамилията, структурното звено, повода за спиране, и уведомява водача, че при проверката се осъществява аудиозапис и видеозаснемане. Анализът на цитираните нормативни текстове налага извода, че камерите в полицейските автомобили се използват за документиране проверки на водачи, нарушили правилата за движение, задължително при спрял полицейски автомобил, а не за следене на пътната обстановка при движение на същия. Тоест поисканите от лицето доказателства, дори да бяха представени по делото в СРС, няма как да установят това, което касаторът се е домогвал да установи.

За ангажиране пък на свидетелски показания от независими свидетели жалбоподателят е имал възможност да прояви процесуална активност още на местопроизшествието.

Като е достигнал до правилен извод за наличие на административното нарушение, Съдът е постановил касирания съдебен акт съобразно закона. Предвид гореизложеното решението на СРС не страда от пороците, посочени в жалбата и при условията на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от Административнопроцесуалния кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1548 от 31.12.2021 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 8851/2021 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.